

Μας ήλθαν κι' ἄλλα φηγάτῃ
καὶ δίδου παραγεμιστοί
μὲ βόλβη καὶ μπροστινί,
κι' ἔξερραγλίοντο γι' αὐτὰ
τόσοι σκληρότεροι γνωστοί
καὶ λυσσακίμοι βροῦτοι.

Βογγούσαν στρουγάκις νηστικαίς
μὲ βουρκαμένο ματί,
καὶ δὴ μὲ γαλάκις μουσικαίς
βραῦσαν 'στὸ Παλάτι.

« Ἀλλοῦ ἀνφάν ντὶ λά πατρί,
ἔξω σπαθὶ μου λιγερὸ,
καὶ τὸ κεφάλι σας γλαστρί
νὰ πίνουσι ὄρνιθες νερό. »

Φκσ. — Γράμμα ψηλό, πού ἴσησας 'στὰ σύνερα τὸ Στέμμα,
γράμμα γραμμένο μὲ θυμὸ, γράμμα γραμμένο μ' αἵμα,
γράμμα, πού κρύβεις μέσα σου φωτιὰ κι' ἀστροπέλι,
γράμμα, πού τώρα 'στὰ χερσὶ τὸ Κορδονάκι στίκει,
γράμμα 'ἀνοικτὸ καὶ φανερὸ χωρὶς κερὶ καὶ βούλα,
γράμμα, πού μέσα 'στὴ Βουλῇ γίνεσαι ἀνακουμπόυλα,
γράμμα, πού μας ἰζούρανες κι' ὄυτε κανεὶς δὲν ξερί
ποῖ σ' εἶχε γραφίει χερί,
γράμμα, πού τὸν ἀνεύθυνον ὑπεύθυνον τὸν κανεὶς,
ἀλλ' εὐδ' αὐτὸς εὐθύνεται, μηδὲ κι' ὁ Διηγλιάνης,
γράμμα, πού ξαφνικὸς ντουσιζὲ σὰν ξαφνικὸ κανόνι
καὶ συμφωνεὶς ἀσύμφωνον καλὶ μὲ τὸ Κορδόνι,
γράμμα, πού γίνεσαι βάλσαμο 'στὰ μαῦρα βάσανά μας,
γράμμα, πού χαμογίλισαν τὰ στραβοκοίτουσινά μας,
γράμμα, πού τόσα εἰχίδια ἔσιχίσεις εἰρηνοφίλα,
γράμμα, πού καὶ τὴν γύμναζι μας σκαπταίεις μὲ σὺκόφυλλα,
πού σὲ τσαντίζι προσκαλεῖς τὸ γίνος τὸ φερίσκο,
πού καὶ τὸ Στέμμα τοῦ γλεντιοῦ πηδᾷ παλληκαριστῷ,
καὶ βγαίεις ἀσπροπρόσωπο 'στὸν κόμο τὸ Ρωμαϊκὸ
σὰν νῆλειψι τὰ μούτρα τοῦ χερροῦ σπακουλιστῷ,
γράμμα, πού λούζεις μερικὸς μὲ χιμπερρον ἰδρωτός
καὶ φέρνεις μὴν ὑπογραφή « Γ' ὄ ρ γ ο ς ὁ π ρ ὠ τ ο ς »,
γράμμα, πού σάλπιγγα κι' ἰγὼ Τυρρηνικὴ σημαίω,
γράμμα, πού κάθε ὀκνηστὴς σφικτοκρατεῖ τὸν νοῦ του,
γράμμα 'στὴς Κυβερνήσεως τὸ φύλλο τυπωμένο
συμφωνῶν μὲ τὸ Σύνταγμα, μὲ κι' ἑναντίον τούτου,
γράμμα, κουράγι τοῦ στρατοῦ καὶ κόπισημα τοῦ στόλου,
κι' ἑκαίνος ἵπου σ' ἔλαβε δὲν ἄπαυε καθόλου,
γράμμα χωρὶς ἀπάντησι, γράμμα χωρὶς ρουφίτι,
ἵπου κι' ὁ στείλας κι' ὁ λαβὼν τὸ στρώνον 'στὸ ξεκρίτι,
γράμμα, πού πάλιν ἀργεῖν γιὰ τοὺς πολέμους κούρα,
γράμμα, πού κι' ὁ Θεόδωρος τὰ ἔρπει 'λίγο σκούρα,
καὶ τὴν ξαναφάρισε ρουσκωνώντας σὰν ὀκνητός
τοῦ Μπωναπέρτι τρικαντὸ καὶ τοῦ Μαμβρίνου κρένος,
γράμμα, πού κι' ὁ Θεόδωρος σὰν πρὶν δὲν χωρταίει
κι' εἰς ἔκταν « Ἀ χ α μ β ὀ ν τ α μὲ μὲ καβόχλιακίαι.
Περ. — Γράμμα φρίσκο, γράμμα φινό,
τόπισσα καὶ δὲν τ' ἀφίω
μὰ τὸν νέο Κωνσταντίνω.

Γράμμα τῶν γραμμάτων πρώτο,
κόκκινο σὰν τὸ κάρτο,
νέο μπλάστρι καὶ τσιρότο.

Γράμμα, πότε ρεστάγν γιὰ πάντα,
πού θὰ ριζῆ; κάθε ραντα,

γράμμα, πού φωνάζουσι ὄλοι
τῶνπολέμων εἰ δὲ μῆλο :

« Χαίρε πλέον ἦτυχι καὶ παγκόσμιος εἰρήνη,
πᾶν τάσταϊ, πᾶν τὰ γέλοιζ,
ἔπικσε καὶ τὴν Κορῶνα τοῦ πέλιμου τὸ μπουρίνι
καὶ θὰ γίνῃ συρροίλιζ. »

Θοδ. — Λοιπὸν ὅπως βέρβαρος κι' αἰμοχαρῆς ἀγέλη,
κι' ἔν τρέχον Πρίσιβις 'στὸν Σκουδὲ σ' ἴμينا νὰ τοὺς στέλλῃ.
Ὁ Θεόδωρος τὰ μούτουσαν τῶν Πρεσβευτῶν θὰ σπάσῃ,
ἐνθυμηθῆτε τοὺς καιροὺς Ρουμπρό καὶ Κουρτοπάση,
καὶ τότε σὰν καὶ σήμερα πηλάκις καὶ ψὶ ψὶ,
μὰ μ' ἕνα πόδι 'χόρψην ἀπάνω 'στὸ ταφί.
Δίε' ἀπὸ τότε πέρασαν, δίκα μεγάλοι χρόνοι,
πού ρεῖθε τὸ Κορδόνι,
καὶ δὴ κεφάλια δὲν θὰ 'βρῆ; 'στὸ κράτος ἀλλαγμαῖνα.
κι' ἔλλαξε μόνον ὁ καιρὸς τοὺς Πρεσβυτάς κι' ἴμينا.
Λοιπὸν ὅπως... μπουρτουζὸ μὲ συντερίνε βρώμα,
θ' ἀνοίξω δὲ τὸ στόμα
κι' ἐκ πνεύματος θὰ πληρωθῇ πολεμικῆς μαρίας,
κι' ὑπὲρ τῆς Κρήτης θὰ σκιρτᾷ καὶ τῆς Μακεδονίας.
Τώρα τὸ σῶμα συγκλονεῖ Διηγλιμάτων φήμη,
τώρα Βιρβίρας γίνουσι καὶ Μπουρας καὶ Ζιρακάδας,
καὶ κριταίει 'στὰ χεῖλη μου προσφώνησι ἔτοιμη
πρὸς Ἀχαιοὺς, πρὸς Ἴωνας, πρὸς Ἑλλήνας Ἀρακάδας,
ὄπταν δὲ τὸ φετινὸ μαζ ἔλθῃ καρναβάλι
χρυσὰ Μακεδονιστικὰ κι' ὁ Θεόδωρος θὰ βάλῃ,
γιὰ νὰ μὲ πῆ κι' ὁ Βασιλεὺς
βαστώντας σύμβολον ἑλθῆς :
εὐεὶ τὰ Μακεδονιστικὰ
σ' εἶδα καὶ σ' ἔλιμπιστήκα. »

Φα. — Ἐγὼ σοῦ τόπα κι' ἔλλοτα, λιγνὸ μου Σακκαράκι,
πὼς εἶναι μόνε φέρτα σου τὸ ψευτοπαταράκι,
ἔρ' ὃ δ' ἐκλήθησι, Μπάρμακ μας, εἰς τοῦτο καὶ νὰ μείνῃ
καὶ μὴ ζητῆς εἰρηνοῦς μὲ τὸ στανεὶ νὰ γένῃς.
Τὰ τῆς εἰρήνης σχέδια φρακίλοσι τὰ κι' ἀφῆστα,
τὴν ἐφελίαν οὕνεκα παιζίνας ν' ἀνακουρῆς,
καὶ μὴ τὰ γένετα κανεὶς ἀρήτης ἀξουραριστα,
μὰ κόρτα καὶ τὸ Φουσουλὶ νὰ μείνῃ μὲ τὸ μουσι.
Π. — Εἰς τὰματα, κηρηναίω... πολέμου γράφο ὄραμα...
ζήτη τοῦ Μπωναπέρτη μας, μὰ ζήτη καὶ τὸ γράμμα.

Μὰ δίκη δυνατῇ, πού 'τέλειωσε κι' αὐτῇ.

Ἐκίρτησαν εἰ Πράκτορας τὴν ἔλακουμένη δίκη
κι' ἡ μάχη μας 'χολόσκασι γιὰ τὸ ματσαράλι.
Μὰ κι' ὁ Ρ ω μ η ὅ ς 'λυπῆθηκε γιὰ τὴν ἀδικημένη
κι' ὄπταν εἶδε τὰ στανεὶ κι' ἡ Π α λ λ ῆ γ γ ε ν ε σ ῖ α,
ἔπα λεπτὰ λογάριε πὼς εἶχε νὰ λαβίνη
τὰ 'χάρσι 'στους Πράκτορας καὶ τὰκιν θυσία.

Καὶ καμπόσις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐκόκου Ἡμερολόγιον, τρανὸ μὲ 'στὰ τρανὸ,
πού σὰν καὶ τοῦτε δεύτερο δὲν βγαίνει πουθενά.
Φύλλον λαμπρὸν ἐδέχεται καλὸμου γυναικίω
μὲ τίτλον «Οἰκογένεια» τῆς Ἄνας Σερουῖου.
Τὸ Ἀνύθρον τὸ βαμμάρον ποτὶ καὶ μὴν ἐγνῆτε,
νὰ στίκεσθε δὴς τρεῖς σφαιρὰς ἀπὸ σὺν περῆντε.
Ἐξώτης Ἡρασκουοπούλου, τοῦ Ἄστεως κοντινῆ,
σπρωτὸν αἰῶνα ἔγχεσι καὶ τὴν μὲ ὄφλι.
Μὰ γὰρ τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ἄγγλιας εἰς νὰ ψέλω;
ἰκεθὶ δὲν ἔχω τόσο δὲ πᾶν 'στὸ φύλλο τίλλο.